

Forretning under eget Navn, jfr. § 16, maa ikke ved Tilføielse af Udelabelser eller Vædringer i den hidtil brugte Benævnelse for sætlig efterliggende indregistrerede Firmaer, som indeholde det samme Navn. Her gives en Regel, hvad ogsaa den ærede Ordfører betoneede, som ikke alene gjælder indbyrdes mellem saadanne Firmaer, som allerede ere indtegnede eller som agtes indtegnede, men som uden Hensyn dertil ogsaa gjælder alle Andre, som drive Handel eller borgerlig Næring, selv om de kun drive denne ganske uder deres eget Navn. Nu anførte den ærede Ordfører ved et Exempel, at naar der var en bekendt og anset — og som han udtrykte sig — rig Mand af Handelsstanden, som førte Firmaet „Sorgen Jensen“, saa kunde en Anden, som ogsaa hed Sorgen Jensen, var døbt saaledes, misbruge dette til at stufte dem, som indlød sig med ham, saaledes at de troede, de havde med den store Sorgen Jensen at gjøre, og at den lille Sorgen Jensen paa den Maade kunde tilvende sig en Kredit og Tillid i Forretningsverdenen, som han i Virkeligheden — fordi han tilfældigvis hed saaledes — ikke var berettiget til. Dertil vil jeg sige, at det jo ikke kan være tvivlsomt, at allerede efter den nuværende Lovgivning vil Enhver, som paa bedragerisk Maade lader en Anden tro, at han er en anden Person, end han er, og derved tilvender sig Tillid og staffer sig en Fordel, blive straffet, saa forsaavidt jeg ikke, at der er vundet Noget ved Vædringsforlaget; men tillige forekommer det mig, at det i sin hele Affattelse lider af en ikke ringe Uklarhed. Der staar: „i den hidtil brugte Benævnelse“. Hvem refererer dette: „hidtil“ og „brugte“ sig til? Der staar ikke: „den hidtil af ham brugte Benævnelse.“ Jeg tror det kan forstås — ganske vist ogsaa misforstås — saaledes, at dette „hidtil“ svarer til og betegner det Firma, som en Anden hidtil har brugt. Jeg hørte nu vel, at den ærede Ordfører forklarede det saaledes, at Meningen kun skulde være den, at naar en Handlende, som allerede har handlet i længere Tid paa sit Navn, pludselig forandrer Navn ved at vælge et andet ham tilhørende Fornavn o. desl., saa skulde det være strafbart. Men det forekommer mig, at denne Fortolkning er altså begrændset ligeoverfor Vædringsforlagets Ord, og at der ikke haves nogen Sikkerhed for, at Ordene senere hen af Domstolene ville blive fortolkede netop paa den Maade. De have, saaledes som de lyde, i alt Fald efter min Formening, en langt større Rækkevidde, som det er vanskeligt netop paa Grund af denne — jeg tillader

mig at sige — efter min Formening noget uklare Affattelse at see, hvor den fører hen. Skulde det føre derhen, at en Mand ikke kan bruge sit eget ærlige Navn, fordi han saa skal mistænkes for forsættelig at ville efterligne et indregistreret Firmanavn, saa tror jeg, at det vil føre meget for vidt og føre til Misligheder, som ville være langt større end dem, som kunne befrygtes af den nu bestaaende Ordning, eller som paa nogen Maade har vist sig at følge deraf. Der er fremdeles et Punkt, som jeg kan sige, at Mindretallet ogsaa har beklaget ikke at kunne faae frem; det er det, som vedrører Spørgsmaalet om Procura og Handelsfuldmagt. Forholdet er jo dette, at efter den nuværende Lovgivning kan en Fuldmagt — og Procura er jo det italienske Navn for det danske Ord Fuldmagt — som en Handlende giver, indeholde saa Meget og saa Vidt, som han vil befuldmægtige den Vedkommende til. Den Begrændsning, som den, der udsteder Fuldmagten, giver, den er aldeles aabenstaaende. Det kan Enhver gjøre, som han vil. Nu har der ganske vist uddannet sig i Handelsverdenen en vis Praxis, hvorefter disse Fuldmagter pleie at have et nogenlunde bestemt Indhold, men de skulle jo anmeldes nu, og der er altså Velighed for Enhver, det interesserer, til at overbevise sig om, at Fuldmægtigen ikke tiltager sig nogen Myndighed, som hans Fuldmagt ikke giver ham, og for Enhver til at overbevise sig om, at naar han indlader sig med Fuldmægtigen, har Fuldmægtigen ogsaa Bemyndigelse til at afslutte den Forretning, som der nu kan være Tale om. Lovforlaget gaar en anden Vej, idet det bestemmer, at naar Nogen giver en af sine Folk en Procurafuldmagt, skal Loven sige, hvad denne Fuldmagt berettiger Procuristen til, og det er ikke tilladt at gjøre Begrændsning deri. Det kan nu være et Spørgsmaal, som jeg for Resten ikke skal komme ind paa — dertil er jeg ikke handelskyndig nok, det tør jeg ikke give mig ud for — om dette i og for sig er hensigtsmæssigt. Ifølge Forhandlingerne paa Handelsmødet er det i Tydskland, man har gjort Begyndelsen dermed, og man har senere indført det Samme i Schweiz og Ungarn — andre Steder veed jeg ikke, at man har indført det — men derved er da at bemærke, at man i Tydskland ikke har, saaledes som Lovforlaget og ogsaa Flertallets Forslag gjør, udelukket, at der kan gives Fuldmagter af mere begrændset Natur, som ogsaa kunne indregistreres. At det i og for sig var ønskeligt, at det kom til saadanne Fuldmagter, synes at være erkjendt fra alle Sider, og dette skal jeg tillade mig at efter-